

Úr tinginum

Radioútlarp.

Landsstýrismaður Edv. Mitens, ið hevur kannað útlarpamálið bæði í Íslandi og í Danmark, legði málið fram á tingi og mælti til, at tingið samtykti uppskot hansara ella nakað líknandi. Mitens helt, at hetta útlarp ikki kom at kosta landskassanum munandi pening.

Tr. Samuelsen var av teirri áskoðan, at tað útlarp, sum her var talan um, ikki hevði tann kapacitet, at tað kom at gera ta nyttu, sum ein mátti krevja av eini útlarpsstøð, kom valla at hoyrast um allar Føroyar, og helt seg ikki kunna stýða uppskotið, sum tað fyrilá her.

Erlendur Patursson segði seg vera væl nøgdan við uppskotið frá Mitens og mælti tingmonnum til at bera skjótt at, so málið kundi gerast lídugt frá tinginum í hesi tingsetuni.

J. Fr. Øregaard helt, at viðgerðin av tingmálum fór fram í skeivari raðfylgju. Hópur av smámálum mvarð víðgjörður nú, meðan tey stóru málini steðgaðu til seinast. Tey skip, sum menn roknaðu við, vildu verða keypt ella bygd, nú lánistovnurin var vorðin ein veruleiki, eru ikki komin, og tey, sum sáttmáli er gjörður um, muna ikki meira enn at halda viðlíka tað, sum er, og tað er nógv ov lítið. Spurningurin er tí, hvat ætlan tingið at gera her? Er peningurin ov lítill, má meiri skaffast. Útlarpíð vil ivaleyst gleða mong; men skipini gleða fleiri. Eydnadist tað at fáa útlarp sett á stovn nú, helt Øregaard, so átti nevndin at umhugs, um ikki leiðslan átti at verða lögð undir serliga útlarpsnevnd í staðin fyri, sum skotið upp, undir landsstýrið.

El-verk á Sandi.

J. P. Davidsen, sum hevur lagt málið fram á ting, greiddi frá, hvussu málið lá fyri og mælti til, at studningur varð veittur eins og av tinginum samtykt, tá Marchall-pengarnir vóru til víðgerðar. — Hann helt, at tingið nú kanska var fært fyri at veita storri studning, enn tá samtykt, serliga til tær bygdir, sum ikki finga lut í tí bíligu vatnorkuni, sum ein stórir partur av Føroyum kom undir. Eisini bað talarin um, at tingið tók ábyrgd fyri tí láni, sum neyðugt bleiv at taka fyri at loysa málið.

Hákun Djurhuus segði seg ikki vera föran fyri at geva aðrar upp-lýsingar í málinum, enn teir,

Th. M. Strøm

Nøkur minnis-orð.

Nú er hann farin frá okkum, Tummás Mikal, 80 ára gamal. Hann varð føddur mikkjalsmessudag 1875 og doyði 13. jan. í ár.

Hetta er ein langur arbeiðsdagur, tað má sigast. Og Tummás Mikal spardi seg ongatíð. Hann var bæði iðin og nærlagdur í dagliga yrki sínum, og hartil hevði hann altíð stundir til at virka fyri arbeiðaran og arbeiðararörluni.

Hann var sonur Óla við Mylna. Tey vóru fimm systkin, tvær systur og tríggir brøður. Brøðurnir vóru Olaus og Dánjal Johan Strøm.

Tummás Mikal var skipa- og húsasmiður. Kom á bedingina sum lærudrongur og arbeiddi har meginpartin av lívi sínum sum arbeiðsformaður, og var ein til-tikin hegnismaður í starvi sínum og hartil iðin.

Tá bedingin varð gjörd á Skála, varð hann sendur hagar at stíla fyri timburarbeiðinum. Har arbeiddi hann saman við Askham, ið stílaði fyri jarnsmiðinum, og har komu teir at kennast og gjördu vitir fyri lívið. Eina tíð var hann so bedingsmeistari har; men so fór hann aftur til Tvøroyrar — hansara stóri tokki til heimbygðina dró hann heimaftur.

Mong hús standa á Tvøroyri í dag, sum Tummás Mikal saman við brøðrum sínum hevur bygt um kvöldini, aftaná at dagsverkið var gjört á skipasmíðjuni. Hansara partur lá ongastaðni eftir, og gott seiggi var í. Var lítið at gera á bedingini um summarið, so fór hann við skipi at fiska. Eftir kríggsløk fór Th. M. Strøm til Íslands — 70 ára gamalur — at arbeiða og kanna arbeiðshættir har uppi.

Tummás Mikal var ein av oddamonnum og undangongummonnum innanfyri føroysku arbeiðararörluna. Hann var víð til at stovna hitt fyrsta føroyska arbeiðsmannafelagið, Fylking á Tvøroyri, og hann sat í stjórn felagsins í mong ár (skrivari). Slíkur álitismaður var hann, at hann varð valdur at umboða felagið í teim samráðingum, tað hevði uttanfyri staðin, t. d. í Havn og í Keypmannahavn.

Eitt kvöldið aftaná ein fund í Fylking var tað, at hann saman við 4 øðrum monnum stovnaði Froðbiar sòknar javnaðarfelag, ið gjördist størsta og sterkasta javn-

Davidsen hevði givið, men segði at peningurin var tøkur til hetta endamál.

góður politiskur talari og spardi seg heldur ikki á tí ökinum, men ferðaðist um alla oynda at halda aðarfelag í Føroyum. Hann var politiskur fundir. Tað skyldast fyri ein stóran part hansara iðni, at Suduroyri varð nevnd »Hin reyða borgin«. Í dag er onkur bygd, sum hevur sosialistiskan meiriluta, sum fyrr ikki meir enn vildi hýsa Tummás Mikal, tí hann var javnaðarmaður. Hann var religiøs maður, og var í kirkjun, tá tað var klúgvandi fyri veður, og langan vegin hevði hann at ganga. Hann plagdi at taka til, at sosialisma og kristindómur hóskaðu væl saman.

Eitt valskeið sat hann á tingi, valdur inn á lista sjálvstýrsmanna. Hetta var áðrenn javnaðarflokkurin var stovnaður. Longu í fyrstu röðu síni á lögtingi segði hann, at hann var javnaðarmaður og talsmaður arbeiðaranna.

Th. M. Strøm var ein karakterfastur maður og reinlinjaður socialistur.

Hann virkaði nógv innanfyri sjúkrakassarörluna og var í stjórn sjúkrakassans frá 1909 til hann segði seg frá, nú stutt áðrenn hann doyði. Hann umboðaði sjúkrakassan á Tvøroyri á síðsta aðalfundi Centralforeningens, 80 ára gamalur, og varð hann mikið fagnaður har.

Ja, undangongumaður var hann sum fáur. Hann var fyrsti maður, ið valdur varð á lista arbeiðsmanna í sòknarstýrið í Froðbiar sòkn. Tá var opið val, so tað hevur helst ikki verið so lætt hjá honum í teirri tíðini at staðið í andglettinum.

Th. M. Strøm, ein undangongumaður innanfyri arbeiðararörluna, og ein stór persónligheit, er farin, og vit vilja minnst hann við takksemi.

Tórshavn, 19. jan. 1956.

Poul K. Mouritsen.

Felags skúla

Miðvág og Sandavág eru komin ásamt um at byggja felagsskúla inni á Nesi. Hesin skúli skal hava pláss til 300 børn. Lamhauge & Waagstein gera tekningina. Málið er lagt inn á ting og verður avgjört í hesi tingsetuni.

Vágarnar liggja í svartasta myrkri. Fólk ið hevur hesar seinastu dagarnar havt væl av útreiðslum av at keypa lampur og lampuglós, og dúgliga verður knarrað inn á SEV-verkið, ið svíkur á hvørjum ári, tá ið á stendur.

Tíðindamaður.

Flaggið hjá Hákuni

Mær varð ein dagin hyggjandi niður í eitt blað, tað var Dagblaðið — eg hvørki haldi ella plagi at lesa hetta blað — men har sá eg, at kona Hákun svarar uppá spurning, ið er settur til hansara í øðrum blaði. Ja, hvi ikki tað, so segði maðurin á sinni: manden og konen er eet — hann var farin í val og hevði konuna við sær, tað var áðrenn kvinnan fekk valrætt.

Ja, hon letist, sum tað var hon, ið hevur gloymt at taka flaggið niður, men tikið nakað toy av snórinum í staðin fyri. Var hon ikki stödd í Havn hendan dag? og er har nakar snórur? Eg bara spyrji. Eg var ein av teimum nógvu, ið sá hetta hátt virða merkið hanga har og sleingjast, og varð eg eisini spurð hendan morgun, tá eg kom til arbeiðis, hvør ið mundi vera deyður, tí flaggið hjá Hákuni var í hálvári stong (ella eitt vet niðari); men eg visti so onki um nakran, ið deyður var, men helt fyri, at tað kundi væl ikki hava hingið uppi síðan í gjár, tá N. N. fór til gravar, og svarað varð: So ringt kann tað tó ikki vera, landsstýrismaðurin sjálvur?

Men dagurin gekk, og flaggið hekk! So veit eg onki meira um flaggsögu Hákuns ella Hjördísar. Hákun sá vit spáka í Klakksvíkar gøtum, men konu hansara sá vit einki til og heldur einki toy á nökrum snóri.

Mannsligari hevði tað verið at svara sjálvur; men hvat annað kunnu vit vænta av slíkum manni

Hákun er ikki Klakksvíkingur, og eg vóni, at eingin Norðoyingur vil vera við at seta ein slíkan mann inn aftur á ting, antin vit fáa val nú ella seinni.

Tað man flaggsögan hava gjört gott.

Klakksvíkar kvinna.